

„Ali Hazelwood si zaslúži zlatú medailu za najsexy román roka.“

Lauren Asher

ALI HAZELWOOD

ZAKÁZANÉ VODY

Ljndeni

Zakázané vody

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ali Hazelwood

Zakázané vody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKÁZANÉ
VODY

ALI HAZELWOOD

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Deep End*

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Published in the United States by Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Michaela Meňhartová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4808-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4795-0 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4796-7 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4794-3 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Táto je rozhodne pre AmsterDÁMY

Vážení čitateľ, vážená čitateľka,
ešte raz ti veľmi pekne ďakujem, že si si vybral/
vybrala jednu z mojich kníh. Táto je možno moja
najobľúbenejšia zo všetkých a som veľmi rada,
že je na svete! Skôr než sa do nej začítaš, chcem,
aby si vedel/vedela, že toto dielo obsahuje doho-
vorené a odsúhlasené skúmanie fetišov – najmä
odovzdania kontroly. Ak sa ho rozhodneš čítať,
dúfam, že sa ti bude páčiť.

S láskou

Ali

PROLÓG

CELÉ SA TO ZAČNE, KEĎ SA PENELOPE ROSSOVÁ NAKLONÍ ponad masívny stôl v reštaurácii a vyhlási: „Desiaty kruh pekla: nájdeš lásku svojho života, ale sex je taký o ničom.“

Pred celým skokanským tímom Stanfordu.

O štvrt' na dvanásť doobeda.

Počas brunchu k mojim dvadsiatym prvým narodeninám.

Neviem sa zorientovať, ešte pred chvíľou sme zachádzali do detailov o svojich tráviacich ťažkostiach. Plne som využívala svoje novonadobudnuté právo piť, ale moju reakciu by nezastavil ani všetok alkohol sveta. „Čo?“

Nemám v sebe veľa taktu. Našťastie, moje zvolanie prehlúšia reakcie zvyšku tímu: Bree zabehne, Bella pohoršene zhíkne a Victoria skepticky hlesne: „Nie je *Blomqvist* tvoja životná láska?“

„To teda je,“ povie Pen a prikývne.

Napijem sa mimosy. Chutí oveľa horšie ako čistý pomarančový džús, ale efekt alkoholu je *veľmi* príjemný.

„Pen. Zlatko.“ Bree si z okuliarov zotrie espresso martini okrajom trička svojej sestry Belly, ktorá jej to dovoľí. Tak to asi medzi dvojčatami býva. „Koľko si toho vypila?“

„Iba asi pol toho džbánu.“

„Aha. Možno by sme mali...“

„Ale *in mimosa veritas*.“ Pen sa ešte viac nakloní. Rozhodí rukou a stíši hlas. „Zverujem sa vám, baby. Obnažujem sa. Upevňujeme si tým väzby.“

Victoria si povzdychne. „Pen, milujem ťa, budem pri tebe stáť, pôjdem s tebou až do plameňov Mordoru, ale ubezpečujem ťa – žiadne väzby tu *neupevňujeme*.“

„Prečo?“

„Pretože trepeš.“

„Prečo?“

„Pretože Blomqvist je *popiči*.“

Pripito sa opriem a prinútim sa myslieť na Lukasa Blomqvista, čo nerobím často. Ľudia si o mne myslia, že ma fascinuje všetko, čo nejako súvisí s bazénom. Jediné športy, ktoré ma aspoň trochu zaujímajú, sú skok do vody a skok na suchu (amatéri tomu hovoria gymnastika). Zvyšok ide mimo mňa. Vodných športov je jednoducho priveľa. Nemôžem sledovať aj tímy vodného póla na Stanforde, nieto ešte plavcov.

Napriek tomu je ťažké Blomqvista ignorovať. Možno preto množstvo medailí alebo svetových rekordov. Okrem toho, keď kapitánka môjho tímu chodí s ďalším hviezdny atlétom, patrilo by sa, aby som niečo vedela aj o ňom. Pen je s Blomqvistom už celú večnosť. Pokojne by mohli byť zasnúbení od narodenia pre upevnenie diplomatických vzťahov medzi Spojenými štátmi a Švédskom.

Zatvorím oči, aby som si v mysli vyvolala tých pár spomienok, čo naňho mám. Čierne plavky. Tetovania. Krátke hnedé vlasy. Nadpriemerné rozpätie rúk. Majestátna a zá-

roveň nerealisticky pôsobiaca postava, akú má každý druhý plavec.

Victoria má pravdu. Môžeme s istotou povedať, že Blomqvist *je* popíči.

„Nepovedala som, že nie je. Je skvelý. Len nie...“ Pen skríví tvár, čo je natoľko vzdialené od jej zvyčajného sebavedomého vystupovania, až z toho vytriezviem.

Musím povedať, že Pen je tak trochu úžasná. Ide si za svojím. Je ten typ človeka, ktorý inštinktívne vie, ako niekomu pomôcť uvoľniť sa. Pripomenie vám, aby ste dodržali pitný režim. Keď sa vám lepia vlasy o pery, ponúkne gumičku, ktorú nosí na zápästí. Pamäta si, kedy máte polonarodeniny. Mohla by som do päťdesiatky chodiť na workshopy osobného rozvoja a nechať sa preprogramovať tímom dátových analytikov, ale nezískala by som ani tretinu jej šarmu, pretože jej druh charizmy vychádza priamo z bazových párov v chromozómoch. A teraz si akože hryzie nechty, akoby práve objavila sociálnu úzkosť? Nepáči sa mi to.

„Len nepredstavuje... to, čo chcem. A úprimne povedané, ani ja nie som to, čo chce on,“ dodá popod nos.

„Napríklad?“ Vďaka Victorii za to, že sa pýta na veci, na ktoré ja nemám odvahu. Každý tím potrebuje extroverta bez filtra.

„Kriste pane. Len chcem... viete, občas...“ Pen zastoná. Obleje ma studený pot. „Núti ťa Blomqvist...“

„Nie. Bože, *nie*.“ Pokrúti hlavou, ale asi nevyzerám presvedčene, lebo pokračuje. „Nie. To by nikdy neurobil.“ Všetci ostatní opustili konverzáciu – dvojčatá sa hádajú, ktorý drink je či, Victoria máva na čašníka. „Luk taký nie je. Len... ako chlapovi povieš, že potrebuješ niečo iné?“

Prečo sa pýta *mňa*? Vyčítala mi z vrások na čele *má skúsenosti s plieskaním po zadku*?

Úprimne, nečudovala by som sa. „Nie sú škandinávski muži veľmi slobodomyselní?“

„Možno? Rozhodne je slobodomyselný, čo sa týka...“ Nedokončí myšlienku, pretože nás preruší malý krdel' čašníkov, ktorí veľmi rozladene spievajú narodeninovú pesničku a deje sa priveľa vecí naraz.

Sfúknem jedinú sviečku krivo vytrčajúcu z lávového koláčika. Tím mi daruje nové elasticke popruhy. Na chvíľu sa dojato pozastavím nad tým, že aj taký chronický introvert ako ja si našiel ľudí, ktorí sú takí *dobrí*. Victoria ide na toaletu. Pen zavolá teta. Bree chce vedieť, aké predmety som si vybrala v jesennom semestri.

Je toho veľa. Na príliš krátky časový úsek. K téme záhadne nedokonalého sexuálneho života Penelope Rossovej a Lukasa Blomqvista sa nikdy nevrátíme, a je to tak lepšie. Aj tak majú zrejme len nejaké banálne problémy. Nepáči sa jej značka kondómov, ktoré používa. Spí otočený chrbtom k nej. Sú unavení po tréningu a nevedia sa dohodnúť, kto bude navrchu. So mnou to nijako nesúvisí, tak to vypustím z hlavy hladko ako úhora.

O pár týždňov neskôr sa však všetko zmení.

PRVÁ KAPITOLA

TÁ VEC, KTOREJ SA V TREŤOM ROČNÍKU BOJÍM NAJVIAC, sa začína pár týždňov pred začiatkom jesenného semestra v stredu ráno. Mám to zapísané v Google kalendári od desiatej do jedenástej, to jedno slovo, ktoré váži viac ako všetky jeho písmená dokopy.

Terapia.

„Toto je trochu netradičné,“ informuje ma Sam pri našom prvom stretnutí tónom, ktorý neznie súdiaco ani zvedavo. Zdá sa, že dosiahla vrchol neutrality vo všetkých aspektoch svojho života – béžový kostým, stredne silný stisk ruky, jej pôvabný vzhľad neprezrádza, či má štyridsať alebo sedemdesiat rokov. Poznám ju dosť dlho na to, aby som chcela *byť* ňou? „Myslela som si, že atléti na Stanforde majú vlastný tím licencovaných športových psychológov.“

„Majú,“ potvrdím a prechádzam očami po stenách jej kancelárie. Pomer diplomov k osobným fotografiám je štyri k nule. Možno Sam a ja už *sme* tá istá osoba. „Sú super. Posledných pár mesiacov som chodila k nim, ale...“ Pokrčím ramenami, aby som ukázala, že ak to nevyšlo, bola to moja

chyba. „Pár rokov dozadu som mala nejaké problémy, ktoré nesúviseli so skákaním. Vtedy na mňa zabrala kognitívna behaviorálna terapia. Prebrala som to s trénerom, a keďže je to vaša špecializácia, rozhodla som sa vyskúšať poraden-ské služby.“ Usmejem sa, akoby som tomuto plánu plne ve-rila. Kiežby.

„Ach tak. V minulosti, keď ste chodili na kognitívnu be-haviorálnu terapiu, aké problémy ste...“

„Nemalo to nič so športom. Boli to... rodinné záležitosti. Môj vzťah s otcom. Ale to sa už celé vyriešilo.“ Uvedomujem si, že som to povedala trochu prirýchlo, a očakávam, že Sam začne dobiedať a zbúra môj labilný domček z karát, ale len na mňa pozerá bádavým, jastrabím pohľadom.

Veľa pozornosti, všetka odrazu upriamená na mňa. Za-hmýrim sa na stoličke a cítim tú bolesť, ktorá nikdy neopúšťa moje svaly. Jej prítomnosť ma veľmi neupokojuje, ale prišla som sem, aby ma *opravila*, nie *upokojila*.

„Chápem,“ povie nakoniec. Vďaka kognitívnej behavio-rálnej terapii za to, že sa s ničím nekašle. *Robíš niečo, čo pre teba nie je dobré. Naučím ťa, ako to nerobiť, tvoja poisťov-ňa mi dá peniaze a šťastne sa rozídeme. Ty si prines vlastnú traumy. Vreckovky prinesiem ja.* „Ujasnime si to, Scarlett, vy tu *chcete* byť?“

Náruživu prikývnem. Možno sa neteším na tú agóniu, ktorú mi spôsobí odhalenie citlivých kúskov mojej duše, ale nie som nejaký kliše detektív v krimi seriáli z osemdesia-tok, ktorý odmieta ísť k cvokárovi. Terapia je výsada. Mám šťastie, že ju mám. Hlavne ju potrebujem.

„Musím sa priznať, že o skákaní do vody toho veľa ne-viem. Zdá sa to byť veľmi komplikovaná disciplína.“

„To je.“ Mnohé súťažné športy si vyžadujú krehkú rovno-váhu fyzickej a psychickej sily, ale skákanie... skákanie dlho

a tvrdo pracovalo na tom, aby športovcov dohnalo k šialenstvu.

„Boli by ste ochotná mi to vysvetliť?“

„Samozrejme.“ Odkiaľsem si, zameriam sa na svoje tepláky a tričko. Čierna a červená. *Stanfordské plávanie a potápanie: Traste sa pred stromom.* Ten, kto navrhol naše oblečenie, chcel zjavne zredukovať našu identitu len na šport. *Nezabúdajte: ste tým, čo dosiahnete.* „Skáčeme. Padáme do vody. Niekde uprostred robíme akrobatické kúsky.“

Chcela som ju rozosmiať, ale Sam nie je náchylná na zábavu. „Predpokladám, že je toho viac?“

„Kopa obmedzení.“ Ale nechcem ju unudiť ani byť náročný pacient. „Som v prvej divízii NCAA, to je Národná univerzitná atletická asociácia. Súťažím v dvoch kategóriách. Jedna je z odrazového mostíka, skákacej dosky zo sklolaminátu, ktorá...“ Dlaňou naznačím, ako sa ohýba hore a dole. „To je z výšky troch metrov. Asi desať stôp.“ *Vysoká ako pštros*, pripomína mi hlas môjho prvého trénera.

„A druhá kategória?“

„Doska. Tá má desať metrov.“ Tridsaťtri stôp. Dve žirafy.

„Pružná?“

„Nehybná.“

Zahmká. „Boduje sa to ako gymnastika?“

„V podstate áno. Porota hľadá chyby a podľa nich odčíta body.“

„Koľko skokov skáčete počas súťaže?“

„Záleží. A nie je to... vlastne nejde o to, koľko skokov.“ Zahryznem si do líca. Nechá ma rozmýšľať, ale venuje mi svoju pozornosť. „Záleží na skupine.“

„Skupine?“

„Povedzme... na type skoku.“

„Koľko je celkovo skupín?“

„Šešť.“ Hrám sa s koncom svojho copu. „Dopredu. Dozadu. Zvratné. Vruty. Zo stoja na rukách.“

„Ach tak. Cez e-mail ste spomenuli, že sa zotavujete zo zranenia?“

Terapia *je* výsada. Ale nemám ju rada. „Správne.“

„Kedy sa to stalo?“

„Pred nejakými pätnástimi mesiacmi. Na konci prvého ročníka.“ Zovriem päste pod stehnami a čakám, že sa začne dožadovať krvavých detailov. Som pripravená odrapkať jej celý zoznam.

Sam ma však ušetrí. „Povedali ste, že je šesť skupín?“

„Áno.“ Zmena témy ma prekvapí a trochu sa uvoľním.

Je to katastrofálna chyba.

„To vaše zranenie, Scarlett... má niečo spoločné s tým, že ste vymenovali iba päť?“

DRUHÁ KAPITOLA

„**P**OSRALA SI TO,“ OZNÁMI MI MARYAM POČAS PRVÉHO týždňa semestra a popri bzučení zúfalstva v ušiach dokážem myslieť len na to, že si od svojej spolubývajúcej zaslužím viac. Nepočítne veľakrát som jej pomohla vymyť krv z wrestlingových dresov – naozaj si nezaslužím jej súcít? Alebo aspoň o niečo miernejšie vyjadrenie nesúhlasu?

„Som z celej štvrtiny Nemka,“ oponujem. „Moja mama sa tam narodila. Malo by mi to ísť.“

„Vandy, tvoja mama zomrela, keď si mala dva roky. Tvoja nevlastná mamka, ktorá ťa *vychovala*, je z rite sveta v Mississippi.“

Kruté. Ale pravdivé. „Moja genetická výbava...“

„Je irelevantná a nepredurčuje ťa k dobrej známke z nemčiny,“ povie s opovrhnutím bilingválne vychovaného človeka. Momentálne si neviem spomenúť, ktorá časť mozgu riadi schopnosť učiť sa jazyky, ale tá jej beží ako hodinky. Je to vynikajúci zdroj obnoviteľnej energie, ktorý je pripravený poháňať malú európsku krajinu.

Zatiaľ čo ja kvílím: „Mne to nejde.“ Prečo by aj *malo?* „Dobrá sprostosť, že od nás medicína požaduje cudzie jazyky.“

„Nie je to sprostosť. Čo ak sa rozhodneš ísť k Lekárom bez hraníc a tvoja schopnosť zachrániť niekomu život bude závisieť od toho, že vieš, či má skalpel ženský alebo mužský rod?“

Poškrabem sa na krku. „*Die skalpellen?*“

„Bum, pacient zomrel.“ Maryam pokrúti hlavou. „To si posrala, moja.“

S troškou pomoci od môjho študijného poradcu. *Najprv absolvujte prípravné kurzy*, povedal mi. *Budete tie vedomosti potrebovať na prijímacie skúšky na medicínu*, dodal. *To by ste mali urobiť*, zakončil.

A ja som ho poslúchla. Pretože som odjakživa jednoducho chcela *mať všetko pokope*. Pretože som študujúca športovkyňa a môj rozvrh predstavuje kombináciu domčeka z karát a návodu na šibari. Spontánnosť? Iba ak si ju naplánujem. V deň, keď som skončila strednú školu, som si urobila pätnásťročný plán a plánovala som sa ho aj držať. Aspoň jedna výhra v NCAA, medicína, ortopédia, zásnuby a svadba, šťastie zaručené.

Samozrejme som to celé pokašľala tým, že som si chemické a biologické predmety naphala do prvých dvoch ročníkov a nebrala som do úvahy, že s vedou som nikdy problémy nemala. Začal sa tretí ročník a zrazu sa môj priemer otriasa v základoch. Psychológia je znepokojivo nejasná. Nemecký datív ma máta v mojich najkrvavejších nočných morách. Na angličtine odo mňa chcú, aby som vytvorila presvedčivé argumenty na ťažko pochopiteľné, chúlостivé témy – poéziu, etiku kontroly škodcov, limit na mandáty pre vládnych úradníkov plus: Existujú ľudia, keď ich nevidíme?

Je pre mňa jednoduchšie, keď všetko zapadá pekne na svoje miesto. Čierna a biela, dobré a zlé, uhľíkové a anorganické

ké. Tento rok sa nesie v znamení odtieňov sivej a môj mozog sa rozlial po zemi do kaluže nemčiny pre začiatočníkov.

Bývala som športovkyňa so samými jednotkami. Mávala som všetko pod kontrolou. Snažila som sa dosiahnuť dokonalosť. Teraz sa jednoducho snažím vyhnúť katastrofálnemu zlyhaniu. Nebolo by krásne, keby sa mi podarilo neprinášať svojmu okoliu sklamanie?

„Vymeň si to za iný jazyk,“ navrhne Maryam, akoby som už nepreskúmala všetky možnosti úniku.

„Nemôžem. Sú ako škridly – každý sa mi s niečím prekrýva.“ Napríklad s ranným výcvikom. Večerným tréningom. S miliónom aktivít, na ktoré ma Stanford naverboval. A toto má byť ten rok, keď naplním svoj atletický potenciál. Teda ak nejaký stále mám. Ak som ho vôbec niekedy mala.

Rozhodne som si to na strednej v Zapadáckove myslela (v Missouri, ale už som to s Maryam vzdala). Niekoľkí skokanskí tréneri sa ku mne agresívne prebýjali, aby ma prilákali na svoju školu, pretože som bola bývalá juniorská olympionička, členka národného tímu a juniorská svetová medailistka. Dokonalá reprezentantka. Každý klubový tréner, ktorého som mala od svojich šiestich rokov, sa mi pchal do zadku: *Si v tom skvelá, Vandy. Dokážeš veľké veci, Vandy. Sľubná mladá skokanka, Vandy.* Vznášala som sa na oblakoch až do výšky, keď som dopadla nohami na zem.

Vlastne som to ledva ustála.

Môj mozog sa mi asi rozhodol urobiť láskavosť, pretože si tých tridsať sekúnd, ktoré mi zmenili život, vôbec nepamätám. Aké šťastie, že si to ktokoľvek môže pozrieť na videu, pretože sa to stalo počas finále NCAA skoku do vody. Dokonca je k tomu aj komentár.

„A to bola *Scarlett Vandermeerová* zo *Stanfordskej univerzity*, ktorá získala bronz na *Olympijských hrách mládeže*.

Rozhodne najväčší objav sezóny a na pokraji nového rekordu na doske. Teda pred týmto skokom.“

„Áno, snažila sa o spätný skok s dva a pol rotáciami v polohe schyľmo, ktorý ráno na príprave skočila bezchybne. Dokonca dostala osmičky a deviatky. Ale tentoraz sa niečo pokazilo už pri výskoku.“

Najviac bolí zrada tých, ktorí sú nám blízki.

„Áno. Rozhodne to bol zlý skok, od poroty dostane nulu. Ale do vody dopadla pod zlým uhlom, tak dúfajme, že sa nezranila.“

Na to moje telo odpovedalo elegantným: *Strčte sa.*

Istým, vôbec nie vtipným, spôsobom je to vtipné. Jasne si pamätám ten hnev, na vodu, na seba, na vlastné telo, ale na bolesť si nespomínam. To dievča, ktoré na videu krivká z bazéna, je moja dvojníčka, ktorá mi ukradla telo. Dlhý vrkoč hadiaci sa dolu červenými plavkami patrí podvodníčke. Tie jamky, keď napne pery do úsmevu? Čudné. A prečo vyzerá tá medzera medzi jej prednými zubami presne ako moja? Kamera nemilosrdne sleduje jej neistú chôdzu a zíza na ňu, aj keď jej tréner Sima a jeho asistenti bežia na pomoc.

„Vandy, si v pohode?“

Jej odpoveď je nezrozumiteľná, ale tréner rád spomína na to, ako to dievča odpovedalo: „Hej, ale pred ďalším skokom si budem musieť dať tabletku.“

Ukázalo sa, že mala pravdu. *Potrebovala* pred ďalším skokom tabletku. A operácie. A rehabilitáciu. Konečné zhrnutie?

Otras mozgu.

Prasknutý ušný bubienok.

Zvrtnutý krk.

Natrhnuté ľavé labrum.

Pomliaždené pľúca.

Zvrtnuté zápästie.

Podvrtnutý členok.

Vždy, keď pozerám to video a predstavujem si, čím si musela prejsť, na hrudi sa mi usadí ťažoba – až kým si nespomeniem, že to dievča som *ja*.

Každý jeden chlap, s ktorým som si písala cez zoznamku, sa ma spýtal: „Skok do vody je vlastne to isté ako plávanie, že?“ Ale tak ako box, ľadový hokej a lakros, skákanie je kontaktný šport. Vždy keď sa dotkneme vody, ten dopad otrásie našimi kosťami, svalmi, vnútornými orgánmi.

NFL mi môže vyliezť na hrb.

„Musíš sa pripraviť na veľmi pravdepodobnú možnosť, že už nikdy nebudeš môcť skákať,“ povedala mi Barb pred operáciou. Dosť ťažko sa výroky nevlastnej mamy odsudzujú ako pesimistické bludy, keď je špičkovou ortopedickou chirurgičkou. „Chceme len, aby si znovu získala pohyblivosť ramena.“

„Ja viem,“ odvetila som a poplakala si ako malá, najskôr v jej náručí, potom sama vo svojej posteli.

Ale Barb bola príliš opatrná a ja som mala šťastie. Ukázalo sa, že sa dokážem zotaviť. V druhom ročníku som si dala pauzu. Oddýchla si. Brala lieky. Dodržiavala protizápalovú diétu. Sústredila som sa na fyzioterapiu, strečing a rehabilitáciu tak horlivo ako mníška na nočné modlitby. Vizualizovala som si svoje skoky do vody, tlmila som bolesti, napriek všetkému som chodila na tréning, sledovala zvyšok tímu, ako trénuje, do nosa mi vrážala vôňa chlóru, trblietavá modrá farba bazéna bola len pár metrov odo mňa, ale neskutočne ďaleko.

Pred dvomi mesiacmi mi znovu dovolili trénovať. A ide to...

No. Mám dôvod sedieť na terapii.

„Myslím si, že mám nápad, ako vyriešiť tvoj problém s cudzím jazykom.“

Podozrievavo zazriem na Maryam, ale nakloním sa k nej so zatajeným dychom, nádejou a doširoka otvorenými očami.

„Povieš mi, aby som sa vykúpala v kyseline, však?“

„A čo toto: Latinčina pre pokročilých.“

Pozviecham sa na nohy. „Musím ísť.“

„Pomysli, ako ti to pomôže, keď ťa Lekári bez hraníc pošlú do starovekého Ríma!“

Zabuchnem za sebou dvere a odchádzam na tréning o štyridsať minút skôr, len aby som svoju spolubývajúcu nepridusila.

Dokopy nás dali v prvom ročníku a napriek Maryamovej neúprosnej zlobe a mojej neschopnosti včas vymeniť prázdne rolky od toaletného papiera za nový sme akosi neboli ochotné žiť oddelene. Minulý rok sme sa (dobrovoľne?) spolu presťahovali do bytu mimo kampusu a práve sme si (dobrovoľne?) predĺžili nájomnú zmluvu, čím sme sa odsúdili na ďalších dva-dsaťštyri mesiacov spoločného života. Pravdou je, že naše spolunažívanie je jednoduché a nevyžaduje si to od nás veľa emocionálnej námahy. A keď ste ako ja (cieľavedomý, dominantný, prílišný perfekcionista), nájsť niekoho ako Maryam je dar.

Nie *dobrý* dar, ale beriem.

Plavecké centrum Avery je to najlepšie stredisko, v akom som kedy trénovala. Nachádza sa v exteriéri, má štyri bazény a skokanskú vežu a trénujú tam všetky stanfordské tímy vodných športov. Dnes je v ženských šatniach, našťastie, ticho. Výnimočne som trafila zlatý stred – plavci už sú vo vode, skokani sa ešte nezačali chystať. Tím vodného póla nedávno exilovali do inej budovy, za čo sme preliali nejednu slzu vďaka.

Oblečiem si plavky. Natiahnem si cez ne tričko a šortky. Nastavím si budík, sadnem si na nepohodlnú drevenú lavičku a premýšľam nad svojimi životnými rozhodnutiami. Presne o desať minút neskôr, keď mi zazvoní budík, sa postavím, ale nenašla som osvetlenie ani vnútorný pokoj. Cestou do práčovne po čistý uterák začujem známy hlas.

„... nie je správne,“ hovorí Penelope.

Stojí na chodbe pár krokov odo mňa, ale nevšimne si ma.

„*Vôbec* nie,“ pokračuje plačlivým hlasom. Pamätám si ten tón zo súťaže v Utahu, kde pokašľala skok dopredu schyľmo, dopadla na brucho ako nejaká poletuška a sklzla z prvého miesta na deviate. „Nie pre nás.“

Odpoveď znie tichšie, hlbšie. Menej rozrušene. Pred Pen stojí Lukas Blomqvist s rukami prekríženými na holej hrudi, plaveckými okuliarmi na gumičke okolo krku a v ruke drží plaveckú čiapku. Zrejme sa mu práve skončil tréning, pretože z neho kvapká voda. Ťažko sa mi analyzuje jeho jemne zvrátené čelo – možno sa mračí, možno takto Švédi vyzerajú. Ne počujem, čo hovorí, ale to je jedno, pretože Pen ho preruší.

„... na to nie je dôvod, ak...“

Znovu odpovie tým hlbokým, dunivým hlasom. Stiahnem sa. Tento rozhovor ma nemusí zaujímať. Vlastne ten uterák *až tak* nepotrebujem.

„Je to tak lepšie.“ Pen sa k nemu nakloní. „Vieš, že je.“

Blomqvist sa zhlboka nadýchne a jeho lesklé plecia sa zdvihnú, takže vyzerá ešte vyšší. Všimnem si napätie v jeho sánke, náhly záklon hlavy, vyvinuté svaly v hornej časti ramien.

Hrozivý. Výhražný. Desivý. Taký je. Pen vedľa neho vyzerá malá a rozrušená a môj mozog sa prepne do nového režimu.

Je mi jedno, či je to moja vec. Pristúpim bližšie, oči prižmúrené na Blomqvista. Chvejú sa mi prsty, tak si ich zovriem v päst po bokoch, a hoci je pravdepodobne štyrikrát silnejší ako Pen a ja dokopy a aj keď je to hrozný nápad, spýtam sa: „Pen, je všetko v poriadku?“

TRETIA KAPITOLA

MŎJ HLAS SA OZÝVA OD KACHLIČIEK NA ZEMI. PEN A LUKAS na mňa pozerajú rovnako prekvapene.

Prehltnem a prinútim sa znovu spýtať: „Môžem ti pomôcť, Pen?“

„Vandy? Nevedela som, že si...“ Zmätene skrívá pery. Potom si zrejme všimne, ako nedôverčivo zazerám na Lukasa, pretože vypleští oči a otvorí ústa. „Pane Bože, ja... och, nie. Nie, on nebol... len sme sa...“ So smiechom vydýchne a otočí sa k svojmu priateľovi, aby si s ním vymenila pobavený pohľad nad týmto nedorozumením.

Lukas sa však stále pozerá na mňa. „Všetko je v poriadku, Scarlett,“ povie. Nechcem mu veľmi veriť, ale neznie defenzívne ani otrávene či nebudaj nahnevane, že som tak očividne usúdila, že Pen ohrozuje.

Zrejme dokonca pozná moje meno. Napriek tomu, že ma celá športová komunita od šiestich rokov volá Vandy. Fascinujúce.

„Nechcela som vás rušiť,“ poviem bez štipky hanby. Možno som pri takýchto situáciách trochu precitlivená – dobre,

trochu dosť –, ale mám na to dôvod a radšej sa zosmiešnim a budem opatrná ako... niečo iné. „Len sa uisťujem, že je...“

„Ja viem,“ Lukas ma ticho preruší a upiera na mňa modré oči. „Ďakujem, že na Pen dávaš pozor.“

Z tichej chvály v jeho hlase mi na chvíľu vyskratuje mozog. Keď sa spamätám, láskyplne stisne Penino rameno a prechádza okolo mňa. Sledujem, ako sa mu hýbu svaly na chrbte, a kým nezájde za roh, dívam sa na schnúce chĺpky na jeho zátylku, čierne atramentové obrysy vlniace sa na jeho ľavom ramene a ruke. Má potetovanú celú ruku, ale poriadne nevidím, čo na nej má. Možno stromy?

„Doriti,“ hlesne Pen.

Obzriem sa. Pretiera si tvár rukou.

Rozhodne som to prehnela. „Prepáč. Nesnažila som sa vám do toho pchať...“

„Nemôžeš za to, Vandy.“ V zelených očiach sa jej lesknú slzy, každú chvíľu potečú. Bola som plne odhodlaná Pen brániť vlastným telom, ak by bolo treba, ale upokojiť ju? Pochybujem, že to dokážem.

„Chceš... mám zavolať Victoriu?“ Obe sú v poslednom ročníku a je Peninou najbližšou priateľkou v tíme. Nemá veľmi na výber, dvojčatá sú pohltené jedna druhou a ja som tu veľmi nebola. „Alebo môžem Lukasa zavolať naspäť?“

„Zavolať ma na čo?“ Zjaví sa Victoria v pilotkách, aj keď sme vnútri. V ruke drží fialový nápoj. Tmavý, kučeravý mullet, ktorý by mal byť čudný, na nej vyzerá *skvelo*. „Vravela som, že sa už nebudem podieľať na vražde pavúkov – čo to...?“

Všetko sa odohralo tak *rýchlo*. Pen sa rozplakala. Victoria pohoršene zhíkla. Chodbu zaplnili hlasy členov tímu vodného póla. Než sa stihnem vyhovoriť z toho cirkusu, všetky tri skončíme v miestnosti s náradím.

Victoria chrptom zabuchne dvere. „Čo sa, doriti, stalo?“ Striedavo pozerá na Pen (znepokojene) a na mňa (tak... vražedne?) a odrazu súcitím s Lukasom. Možno by ľudia predsa len *nemali* len tak bezdôvodne zazerať na ostatných.

„Pohádala som sa s Lukom.“ Pen si rukou utiera líce.

„Och, zlato. Kvôli čomu?“

„Dám vám súkromie,“ zamrlem a načiahnem sa po kľučke.

Pen ma chytí za ruku. „Nie, zostaň. Nechcem, aby si si myslela, že by Luk dokázal...“ Zhlboka sa nadýchne. Prestupujem na mieste a túžobne myslím na šatňu, vaňu s kúpeľnou soľou, továreň na strašidelné porcelánové bábiky – doslova akékoľvek *iné* miesto. „Nevie byť násilnícky ani krutý. Luk je najlepší človek, ktorého som kedy... Sme jednoducho v procese...“

„Och, Bože. To zas o tom rozchode?“ spýta sa Victoria. Badateľne *menej* opatrne.

Nič ma do toho nie je. Nič ma do toho nie je. Rozhodne ma do toho nič nie je.

Ale Pen uplakane prikývne.

„Počúvaj.“ Victoria si povzdychne, akoby to už x-krát prebrali. „Moja. Zlato. Chápem, že s Lukom chodíš od nejakých dvanástich...“

„Pätnástich.“

„... prišli ste spolu o panenstvo a teraz si začala premýšľať nad tým, aké by to bolo s neobrezaným?“

Potiahne nosom. „Vlastne, vo Švédsku väčšina mužov nemá...“

„Priveľa info. Chcela som tým povedať – čo to, dopekla, robíš?“

Victoriina priamosť sa mi vždy páčila, ale toto sa mi zdá trochu drsné. Pen so mnou asi súhlasí, pretože jej kvílenie utíchne a zamračí sa. „Máš byť na *mojej* strane.“

„Aj som. Ako niekto, kto je na tvojej strane a posledné dva roky randí, vravím ti, o toho chlapa nechceš prísť. Tam vonku je kopa debilov a Lukas je múdry, dobrý, sexy chlap, ktorý nenecháva záchodovú dosku hore a zatiaľ nechytí tú francúzsku chorobu. To je oveľa vzácnejšie, ako si myslíš.“

„Ale nie som šťastná. A on v tom vzťahu tiež nedostáva, čo chce.“

„Pen. No tak. Ak ti povedal, že mu neprekáža, keď spolu nerobíte...“

„Zostáva so mnou, aj keď si zaslúži viac. Ja tiež. Ak spolu zostaneme, vezmeme sa, kúpime si dom na predmestí a budeme mať kopolu bilingválnych detí, ktorým nebudem rozumieť, a navždy budeme rozmýšľať, čo by bolo, keby. Nezistím, aké to je byť mladá a slobodná, a on bude zatrpknutý, pretože sa musel vzdať svojich fetišov, napríklad plieskania po riti a zväzovania a rozdávania príkazov.“

Stuhne mi krv v žilách. Naozaj by som tu nemala byť, ale nemôžem odísť, pretože moje nohy vážia milión ton a každá kvapka krvi z môjho tela sa rozhodla dovolenkovať v mojich lícach.

„Chápem ťa.“ Victoria znie podráždene. „Ale musíš sa rozhodnúť...“

Niekoľko zabúcha na dvere. Všetky nadskočíme. „Haló? Je tam niekto?“

Victoria zakričí: „Hej, sekundu!“

„Nechala som si tam tašku s vecami, tak keby ste mohli presunúť tie orgie do spŕch...“

Victoria prevráti oči, ale otvorí dvere. Prepochodujeme okolo baby s taškou – Victoria so vzdorovitým výrazom, Pen utierajúc si zvyšné slzy, ja tvrdohlavo odmietajúc udržiavať očný kontakt. Pokračovali by sme v rozhovore, ale pridávajú sa k nám dvojčatá. „Kde ste boli?“ spýta sa Bella. Spanikárím,

ale Victoria sa vyhovorí, že stratila uterák – pretože jej klamanie nezaberie dva až tri pracovné dni riadnej prípravy –, a ideme na rozcvičku ako jedna veľká, šťastná rodina.

Stále sa červenám. Cítim, ako mi búši srdce. Pracujú mozgové závitky. Dokážem myslieť len na jedno: Pen bola ku mne vždy *taká* milá.

Po mojej tretej operácii, keď si Barb nemohla zobrať viac ako týždeň dovolenky, inak by skolabovalo celé zdravotníctvo, Pen za mnou chodila každý deň. *Aby som sa uistila, že tvoja zlá spolubývajúca nevyrába z tvojej kože opasky*, vždy na mňa žmurkla, ale jednoducho je prirodzene starostlivá. A vtedy po mojej prvej školskej súťaži si so mnou sadla a pripomenula mi, že zopár špliechavejších skokov zo mňa nerobí zlú skokanku, že sa občas sami vystresujeme, že to pozná – ten chaos, keď všetko príliš analyzujete a z vášho tela sa stane nespoľahlivý rozprávač. Tú chvíľu, keď sa vaša sústredenosť premení na paniku a poseriete skok skôr, ako vôbec začnete.

Na začiatku prvého ročníka to pre mňa neskutočne veľa znamenalo. Všetko bolo také nové a ohromné, ale Penelope Rossová, svetová a panamerická medailistka, šampiónka NCAA, ma držala za ruku a povedala mi, že sa cítila rovnako.

Myslím na to počas pilatesu, počas tréningu na suchu, keď vychádzam hore nekonečným schodiskom skokanskej veže. Myslím na to, keď si naťahujem všetky svaly, ktoré mám, s ohľadom na svoje citlivé, hlúpe rameno, o ktorom všetci lekári tvrdia, že je uzdravené, ale v mojich nočných morách sa aspoň dvakrát do týždňa rozbije ako pohár šampanského.

Kým sa tréning skončí, som už rozhodnutá. A kým sa zvyšok tímu rozpráva v šatni, idem k nej, zhlboka sa nadýchnem a spýtam sa: „Mohli by sme po tréningu skočiť na kávu? Len ty a ja.“